

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zachæo. 397.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

& contumaciam minimè ipsis contumelia inferitur, latis animis labores ferunt. Cum autem nullum susceptorum laborum fructum perspiciunt, eos incassum docere piget. Quapropter, si ea, quæ nunc rursus quasiuisti, ex me intelligere aues, ea, quæ prius didicisti, reipsa ostende. Sin autem te ea minimè scire apparet, quorsum hæc quoque tibi exponemus?

Anfonio Correctori. 395.

Ærea quidem statua Imperator te remuneratus est, præmium hoc fulgoris causa auro liniens. Neque enim pro egregiis tuis laboribus vllum hoc munere splendidus præmium in te conferre potuit. Quæ autem huiusce vitæ labem atque interitum superant, Christus in altero æuo tibi seruat, nimirum immortalem vitam, infinitas delicias, ac gloriam sempiternam, quas quidem in res mutatio nulla cadit.

Theodoro Scholastico. 396.

Abrahamicum hunc Abrahamium à me tibi commendo, etsi me præstantiorè. Fert autem ille ob charitatem eam contumeliam quæ ipsi inferitur, cum mecum comparatur. Hunc habe, atque honore affice. Eam enim diuinitus artem consecutus est, qua & iuuenilis ætatis ignem sopire queat, & viam eruditionem ad mortuam adiungat.

Zachæo. 397.

Si miracula essent res, quæ vulgi sermonibus iactantur, ac per spem in Deum perpetrata fuissent, perpetuo proculdubio ab omni mutatione aliena permansissent. Sin autem spectra duntaxat, quæ præstigiis quibusdam extiterint, ea nec consistant, nec vim vllam habeant. Quicquid enim humano ingenio atque solertia nouo modo efficitur, quàm ocyssimè deletur, nisi diuina gratia conferuetur.

Eidem. 398.

Quidam nouis sermonibus homines de-

χάρως τῆς κόπων ἀνεχονταί, καρπὸν δὲ τῆς πονηθέντων μὴ βλέποντες, οὐκ ἔτι διδάσκειν ἀδύνατοι. εἰ τοίνυν βούλει μαθεῖν ἀ γὰρ πάλιν ἡρώτησας, δέξομαι ἔργω ἀ πωτέρον ἔμαθες. εἰ δὲ φαίνῃ σκεῖνα μὴ ὁπισθήμενος, εἰς τί κέρδος καὶ ταῦτά σοι σαφηνίσωμεν.

Αὐτονίῳ κορρίκτωρι. τρε.

Χαλκῆ μὲν εἰκὼν βασιλεὺς σὲ ἠμέλειτο, χρυσῶν γὰρ βάσαις τὸ γέρας πρὸς ἐκλαμψῆν. εἰ δὲ γὰρ τῶν λαμπρῶτερον εἶδε τῆς ἀγαθῶν σοι πόνων φιλοπρῆσιας ἐπαθλόν. ὅσα δὲ πῶ ἐν ταῦτα φθορῶν ὑποβέβηκε, χεῖρας σκεῖθαι φυλάττει σοι ἀκίερον ζῶν ἀπέραντον περὶν, καὶ δόξαν αἰδίο, οἷς οὐκ ἔστι ἀλλοίωσις.

Θεοδώρῳ χολαστικῷ. τρεε.

Τὸν Ἀβραμῶν Ἀβραμῶν ἐγὼ σοι τῶτον συνίστημι ἀπ' ἐμαυτῆ, εἰ καὶ κρείττονα. φέρει δὲ ὁ ἀπὸ ὑβελζόρμνος δὲ ἀγάπην ἐμοὶ συγκρινόμνος. ἔχει τῶτον τιμῆς. ἔχει γὰρ τέχνην ἐκ θεῶν καὶ πῦρ νεότητος μαράνειν εἰδῆσαι, καὶ πάθεισιν ζῶσαι τῆ νεκρῶ ἔπειτα σαγαγεῖν.

Ζαχαῖῳ. τρεζ.

Εἰ θαύματα ἦν τὰ θρυλλέμενα, καὶ τῆ εἰς θεὸν ἐλπίδι κατόρθωτο, ἔμενεν ἂν μέχρι πάντος μὴ πεπεμένα. εἰ δὲ φάσματ' ἀμαγανίας γενόμενα, μήτε σικέτω, μήτε δυνάσθω. πάντα γὰρ τὰ ἐξ ἀνθρώπων καμνερζούμενα, ταχύνῃ ἔχει κατάλυσις, ὅτι τῆ θεῶ χεῖρι μὴ φυλάττεται.

Τῷ αὐτῷ. τση.

Κακοῖς πινὲς λόγοις τῶς ἀνθρώπους ἠπάτη